

Mas no té a ningú millor que Castells

Joan Tapia

Miquel Iceta deia ahir en el seu bloc que la presentació de l'equip d'economia de **Mas** havia estat notícia per la presència, a segona fila, d'un cosí carnal de **Maragall**. Era la prova del poc interès que aquest equip ha suscitat. És una forma intel·ligent de respirar després del DVD de **David Madí** sobre els horrors del tripartit. No obstant, el bloc d'**Iceta** és només un producte artesanal, de *boutique* de la Pompeu Fabra, que no pot competir amb una operació industrial-publicitària com col·locar un milió de vídeos a les cases catalanes.

Però la marxa de l'economia és rellevant a l'hora de guanyar eleccions. Recordem l'explicació de la victòria de **Clinton** sobre l'ara enyorat **Bush** pare, l'any 1992: "És l'economia, estúpid". I el cert és que **Mas** no mostra un substitut solvent per a **Castells**, el conseller d'Economia a qui el mateix president de la patronal, **Joan Rosell**, no ha dubtat a llançar piropos públics. **Antoni Castells**, catedràtic de la mateixa matèria que **Trias Fargas**, ha sanejat els comptes de la Generalitat i ha teixit, amb els agents econòmics i socials, el pacte de la competitivitat. A més a més, l'economia catalana exhibeix avui "fets, no paraules". Dades: el nivell d'atur en el 7%, per sota de l'uropeu; el PIB per càpita per sobre de la mitjana de la UE dels Quinze; el creixement econòmic, novament, per sobre de la mitjana espanyola.

El rigor econòmic de **Boyer** va ser un actiu de la primera legislatura de **Felipe González**. Va evitar que la impaciència redistributiva col·lapsés l'economia, el contrari del que va passar a França amb el primer **Mitterrand**. Aquell rigor va fonamentar els triomfs del PSOE del 86 i 89. El 96, **Rodrigo Rato** va decidir una forta rebaixa de les plusvàlues i una altra, més prudent, de l'IRPF. La decisió *va dopar* el capitalisme espanyol i va propiciar la majoria absoluta del PP el 2000. El fet que després **Aznar** s'enamorés de **Bush II**, anés a les Açores i caigués en el sectarisme, és una altra història. Avui a Catalunya, la solidesa de **Castells**, que ha convençut de la bondat de l'ortodòxia pressupostària un tripartit tendent a primar la generositat universal, hauria de ser un gran actiu de

l'esquerra. El soroll mediàtic i el dogmatisme nacionalista han trencat aquesta possibilitat per la batalla de l'Estatut.

No em puc ni imaginar l'apoteosi barroca de gestos, les barriques de substància ideològica, les tones d'autosatisfacció, en suma, la rendibilitat electoral que **Jordi Pujol** hauria extret, traspuat, predicat, capitalitzat, si hagués tingut aquests resultats. Molts no són mèrit de **Castells**. La conjuntura econòmica té autonomia. Però **Pujol**, avi legítim de **Madí**, no l'hauria respectat. Hi hauria hagut un gran vídeo rosa produït per **Lorente** o per **Bassat**.

Article publicat per El Periódico de Catalunya el 20 d'octubre de 2006